

1. Kajmakčalan • O tento vrch s dnešní výškou 2 521 metrů vedly těžké boje mezi 12. a 30. zářím 1916, mezi srbskou a bulharskou armádou. Útoky a protiútoky na samotném vrcholu se odehrávaly mezi 26. a 30. zářím, kdy bulharská armáda ustoupila. Ztráty v mrtvých na srbské straně byly kolem 5 000, na bulharské straně se na počátku září na vrchu nacházelo přes 6 000 vojáků a důstojníků, při ústupu jich odešlo pouhých 800. Bulharská armáda si byla tak jista svým postavením na Kajmakčalanu, že si nevybudovala záložní ústupové zákopy, takže jejich ústup byl až do doliny Černé řeky. Tam pak probíhaly boje kolem vesnice Skočivir, směrem k Bitolje, a také tady se podařila prolomit fronta, díky čemuž byla získána Bitolja.
2. Spojovací zákop na svahu Kajmakčalanu.
3. Krypta, v níž jsou uloženy pozůstatky srbských vojáků. Kde jsou uloženy bulharská těla není zřejmé. Většina obětí padla v důsledku dobré dělostřelecké obrany. Krátery jsou všude dobře viditelné.
4. Krypta a kostelík na vrcholu Kajmakčalanu
5. Bulharské dělostřelecké postavení na hřebeni Kajmakčalanu
6. Stará vojenská cesta pod vrcholem Kajmakčalanu
7. Ohrada kolem ní je vytvořena z minometných a dělostřeleckých granátů a ostnatého drátu
8. Vrchol Kajmakčalanu se během válečných operací snížil prý až o 12 metrů v důsledku každodenní palby až 10 000 granátů, kterými byl ostřelován.
9. Pohled z Kajmakčalanu do údolí Černá řeky, kde se sváděly tuhé boje a nakonec zde fronta stála téměř dva roky.
10. Pomník padlého bulharského plukovníka Klimenta Džerova (po smrti in memorial povýšeného na generálmajora. • Plukovník velel obraně Černe reke poté, co bulharské jednotky ustoupily z Kajmakčalanu. Boje u Černé řeky byly opět velmi krvavé, padl při náhodné přestřelce 3. 12. se srbskými dobrovolníky u vesnice Guništa, kde je také pochován. Silám Dohody se nepodařilo v těchto místech Černou řeku překonat, a to ani v další ofenzivě v létě 1917, které se již neúčastnily srbské pluky. Džerov pocházel ze známé ochridské rodiny. Jeho děd Spiridon se účastnil jako dobrovolník řeckého povstání ve 20. letech 19. století. Byl bratr Spira Džerova, který byl členem známé povstalecké čety Chadži Dimitra a Stefana Karadži, která byla rozbita ve Staré planině tureckými a čerkeskými oddíly v roce 1868, a bratranec Luky Džerova, jednoho z vůdců Ilindenskho povstání z roku 1903 a přívržence Jane Sandanského.”
11. Pomník bulharského plukovníka byl zřejmě v relativně nedávné době restarurován, na rozdíl od srbských pomníků. • Zajímavé je to tím spíše, že jen o něco dříve než Kliment Džerov padl při útoku na Gunište, na druhé straně, také známý srbský vojvoda Vuk (Vojin Popović), a to 22. 11. 1916, který má pomník před hotelem Palace v Bělehradě. Jen o pět dní později jej následoval jeho válečný druh a přítel, český dobrovolník Hubert Březina, známý pod nom de guerre Mirko Popović. Není vyloučeno, že některý z těchto rozbitých pomníků skrývá jméno a ostatky tohoto českého hrdiny, jenž byl slaven jako jedna z legionářských legend.
12. Srbský vojenský hřbitov ve vesnici Skočivir, na břehu Černé řeky
13. 13 a. Památník padlých britských vojáků na kopci nad Dojranským jezerem (Řecko)
14. Pohoří Nidže z Kajmakčalanu. Stará vojenská cesta a viditelné pozůstatky zákopů.
15. Pozůstatky bulharského postavní na svazích Pelisteru západně od Bitoly
16. Bulharský srub na svazích pelisteru západně od Bitoly
17. 17 a Pomník válečným koním ve vesnici Gradešnica, kde stále fronta dva roky. Je vytvořen z příleb, střepin granátů a ostnatých drátů z okolí.
18. 18. a Ozdoby plotů ve vesnici Gradešnica. Německé (v tomto případě ovšem nejspíš z hlav bulharských vojáků) přílby M16, ostnaté dráty a prasečí ocásky, zakroucené držáky ostnatého drátu z železných tyčovin.

19. Druhotně použitá ostnatý drát ve vesnici Gradešnica.
20. Zátarasý z ostnatého drátu z první války kolem ohrad s ovceři ve vesnici Zovít
21. Tamtéž
22. Tamtéž
23. Tamtéž